

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 536/2020
28.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Петар Лисул адвокат из ..., против туженог „Delhaize Serbia“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Сретен Радовановић адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2840/19 од 23.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2840/19 од 23.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П1 2/18 од 10.06.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење туженог број 18557 од 27.11.2017. године којим је отказан уговор о раду да се врати на рад на послове радног места „...“ у малопродајном објекту у ... у Сектору ... – ... и ... као и да јој се накнаде парнични трошкови са припадајућом законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 124.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2840/19 од 23.10.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Кикинди П1 2/18 од 10.06.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на неодређено време по основу уговора о раду број ... од 15.05.2012. године, где је обављала послове на радном месту „...“. Наведеним уговором о раду регулисани су послови које је тужила као запослена на овом радном месту обављала, између осталог и послове ... и Решењем туженог број ... од 27.11.2017. године тужили је, на основу члана 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду као и члана 52. став 2. тачка 1. и 5. КУ туженог, отказан уговор о раду од 15.05.2012. године због повреде радних обавеза предвиђених Колективним уговором туженог, јер је тужила у више наврата у временском периоду од 18.07.2017. године до 15.08.2017. године несавесно и немарно обављала своје радне обавезе, и то тако што је стављала у промет хигијенски неисправне намирнице које су затицане на рафовима за продају иако им је истекао рок употребе. Тужила је о постојању разлога за отказ уговора о раду упозорена писменим актом туженог од 23.10.2017. године, који је тужила примила и на исти се изјаснила.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиле за поништај решења о отказу уговора о раду као незаконитог као и за враћање тужиле на рад.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду.

Уговором о раду, закљученим између парничних странака, тачком 18. прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе или непоштује радну дисциплину, у складу са Законом о раду и општим актом послодавца.

Одредбом члана 52. став 2. тач. 1. и 5. важећег Колективног уговора туженог од 27.08.2014. године, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако несавесно или немарно извршава своје обавезе, односно ако учини другу повреду радне обавезе утврђену чланом 53. став 1. Колективног уговора док је чланом 53. став 1. тачка 1. прописано је да запослени врши повреду радне обавезе из члана 52. став 2. тачка 5. овог уговора уколико не изврши радну обавезу или несавесно, неблаговремено или немарно изврши радну обавезу.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених суда да су се у радњама тужиле стекла обележја повреде радне обавезе, обзиром да је тужила, запослена код туженог на радном месту „...“, континуирано у периоду од 18.07.2017. године до 15.08.2017. године несавесно, немарно и неблаговремено обављала своје послове, чиме је својом кривицом, понашајући се супротно утврђеним обавезама из описа свог посла извршила повреду радне обавезе у виду стављања у промет хигијенски неисправних намирница које су затицане на рафовима за продају

иако им је истекао рок употребе, а које повреде су актима туженог прописане као отказни разлог, због чега је постојао оправдани разлог за доношење решења о отказу уговора о раду, на основу одредбе члана 179. став 2. тачка 1. и 5. Закона о раду.

Имајући у виду да је доношењу спорног решења претходило писмено упозорење тужиљи о постојању разлога за отказ уговора о раду, то је тужени поступио у складу са одредбама члана 180. ст. 1. и 2. Закона о раду.

Са наведеног, нису основани наводи ревизије о порешној примени материјалног права.

Ревизијским наводима тужиље да постоји несагланост у садржини решења о отказу уговора о раду и упозорења, у погледу повреда радних обавеза које се тужиљи стављају на терет, не утичу на законитост оспореног решења. У конкретном случају нема противуречности ни супротности у садржини решења о отказу уговора о раду и садржини упозорења у погледу описа и времена учињених повреда које су тужиљи стављене на терет, у ситуацији да је за законитост отказа довољно да се испуни само један отказни разлог, тим пре што се ради о суштински идентичним пропустима и повредама радних обавеза које су се континуирано понављале у више наврата.

Како је неонован тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, то је правилно одбијен и захтев тужиље за враћање на рад, обзиром на акцесорни карактер тог захтева.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање и оцена наведених доказа, што није дозвољено у поступку по ревизији, у смислу члана 407. став 2. ЗПП, те ове наводе Врховни касациони суд није испитивао.

Применом члана 414. став 2. ЗПП Врховни касациони суд није детаљно образлагао пресуду, обзиром да се ревизијом понављају жалбени разлози које је у потпуности, детаљно и образложено, оценио другостепени суд.

На основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић